

det er det hele Antal, som paa den Maade har frigjort sig, og det er Alle Mennesker, som under enhver Omstændighed vilde have frigjort sig for Tjeneste i Armeen.

Beck: Den ærede Forslagsstiller bemærkede blandt Andet som Svar paa en Forespørgsel fra min Side, at Krigsministeren ikke kunde have Noget imod, hvad vi her vedtog med Hensyn til Værnepligten, naar blot Hærplanen skete Fyldest; det er netop derpaa, det kommer an; men det finder ikke Sted, medmindre de samme Bestemmelser gaae igjennem alle Værnepligtslovene, altsaa vedtages af alle Landsdelenes Repræsentationer. Naar man tager i Betragtning, at Hæren er en Heelsstatsinstitution, saa forekommer det mig klart, at der maa gaae en Enhed igjennem den, thi ellers bliver den en Uting. Det kan naturligvis ikke være min Mening, at Krigsministeren eller en Deputation fra ham skulde indbydes til at overvære de Forhandlinger, som her føres; men der gives ogsaa andre Veie, ad hvilke et Resultat kan opnaaes, og som jeg meente man skulde betænde for paa een eller anden Maade at erholde Oplysning om, hvad der var Krigsministerens Mening med Hensyn til de Bestemmelser, det ønskede tagne for Krigstilfælde. Andet har jeg ikke sagt.

Tscherning: Da en Afstemning ikke kan føre til Noget, tager jeg mit Forslag tilbage.

Ingen optog det saaledes frafaldne Forslag, og det var saaledes bortfaldet.

Man gik derefter til det sidste Nummer paa Dagsordenen: Første Behandling af Forslag til Lov om nogle Forandringer ved Fastsættelsen af de aarlige Bidrag, der skulle ydes til Amts- og Sognecommuner. (Forslaget findes i Aushang A. Sp. 919—20.)

Tscherning: Det Forslag, der nu foreligger, har ligesom det foregaaende den Charakter, at det er et Middel til at binde en Forespørgsel til mere bestemte Punkter, og til at skaffe den en større Fuldkommenhed, til at

fremkalde en større Nytte. Mit Haab havde nu været, at Ministeriet ved at tage denne Sag under Overveielse, næste Aar skulde møde os med tilsvarende Forholdsregler; hvorvidt dette Haab vil gaae i Opsyndelse, kunne vi imidlertid ikke sige Noget at høre om i Aften. Man vil see, at et af Lovforslagets Hovedformaal er at skaffe den lovgivende Magt en tilbørlig Indflydelse paa de Paalæg, der komme til at ramme Landet, det være sig gjennem Sognecommuner eller gjennem Amtcommuner. Saaledes som vi for Diebliffet bevæge os, komme vi her jevnlig til at give Love, der have en finansiell Betydning, men hvor Paalægene komme gjennem Amter og Sogne, saa at man ikke seer dem klart for bagefter, og man har da maaskee forøget Udgiften i en større Grad, end man havde havt i sinde. Paa den anden Side finde Amts- og Sognecommuner undertiden, at de trænge til en eller anden Gjenstand, som i det Diebliff forekommer dem meget vigtig, og de søge da Ministeriet om Tilladelse til at maatte gjøre Paalæg, optage Laan eller træffe Foranstaltninger af en lignende Natur, men det forekommer mig at være urigtigt, at en saadan Bevilling ansees tilstrækkelig; det er jo et Skattepaalæg, og et saadant bør kun kunne komme frem ved Lov, det bør søges gjennem den lovgivende Magt, og ikke gjennem Administrationen. Det er § 1, som har til Hensigt at bringe en Foranstaltning tilveie, hvorved Noget af den Art indtræder.

Den anden Gjenstand for Forslaget er, med større Sikkerhed at gribe de Beskatningsgjenstande, der findes i Communerne. Hvad Amtscommunen angaaer, da har den jo for Diebliffet ingen anden Beskatningsgjenstand end Hartkornet; men det bliver, alt som Samfundet udvikler sig, mere unaturligt, alene at benytte det; der bliver steds flere og flere Skatteobjekter, som slet ikke hænge sammen med Agerbruget, og altsaa heller ikke med Hartkornet, og dette vil blive endnu langt mere Tilfældet i den kommende Tid, efterat der nu er udkommen en Lov om Næringsfrihed. Det gjælder altsaa om at forandre den Bestemmelse, der gjør Hartkornet til den eneste Skattegjenstand for Amtscommunen, det gjælder om at lade